

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 156 (2017), Intrarea Domnului în Ierusalim
Duminica a 6-a din Post (a Floriilor)

Evangelhia: Ioan 12, 1-18*

Cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, cel pe care-l înviase din morți. Și l-au făcut acolo cină; și Marta slujea. Și Lazăr era unul dintre cei ce ședeau la masă cu El. Atunci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mult preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei; iar casa s'a umplut de mireasma mirului. Dar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Săi – cel care avea să-L vândă –, a zis: „De ce nu s'a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor?” Iar el a zis aceasta nu pentru că îi era lui grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, vămuia ce se punea într'însa. A zis deci Iisus: „Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat; că pe săraci îi aveți pururea cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea”.

Atunci mulțime mare de Iudei a aflat că El este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să-l vadă și pe Lazăr pe care El îl înviase din morți. Iar arhierii au pus la cale ca și pe Lazăr să-l omoare, căci din pricina lui mulți dintre Iudei mergeau și credeau în Iisus.

A doua zi, marea mulțime care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit în întâmpinarea Lui și strigau: „**Osana!, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!**” și: „Împăratul lui Israel!”

Și Iisus, găsimd un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: **Nu te teme, fiica Sionului! Iată, Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei.**

Pe acestea ucenicii Săi nu le-au înțeles de la'nceput; dar când S'a preamărit Iisus, atunci și-au adus ei aminte că acestea pentru El erau scrise și că pe acestea le-au făcut ei pentru El.

Drept aceea, mulțimea care era cu El când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți dădea mărturie; de aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut această minune.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Litera omoară, iar duhul dă viață
Sfântul Luca al Crimeei

Acum prăznuim unul dintre cele mai mari evenimente din viața pământească a Domnului nostru Iisus Hristos: intrarea Lui sărbătorească în Ierusalim. În zilele acelea, cetatea era plină cu oameni veniți de pretutindeni la marea sărbătoare a Paștilor. Ea răsună de zvonurile privitoare la Marele Prooroc și Făcător de minuni din Nazaret, Care tocmai săvârșise cea mai mare dintre nenumăratele Sale minuni – învierea lui Lazăr, care zăcuse patru zile în mormânt și aștepta sosirea Lui, și se pregătea să Îl întâmpine sărbătorește.

Hristos Se ferise întotdeauna de cinstiri, poruncindu-le dracilor pe care îi scotea să nu dea de știre că El este Fiul lui Dumnezeu, iar celor vindecați să nu povestească despre minunea vindecării lor. Acum însă venise vremea să descopere oamenilor vrednicia Sa de Mesia și **intrarea în Ierusalim avea drept scop tocmai lucrul acesta: să vestească tuturor că a venit Mesia.**

Totuși, **El n-a venit ca să Se facă împărat pământesc** ori să așeze poporul israelit mai presus de toate celelalte popoare, chiar dacă aceasta era așteptarea iudeilor. Împărăția lui Hristos nu este din această lume, și slava Lui nu putea să aibă nimic în comun cu strălucirea de paradă a împăraților pământești.

El Se arată în Ierusalim cu o înfățișare sărăcăcioasă și smerită: fără cai și care mărețe, fără nici o strălucire exterioară. Dar orice slavă pământească este nimică și se risipește ca fumul. Este, totuși, o altă slavă, nemăsurat mai înaltă: slava vitejeștii smerenii, a blândeții, a virtuții – fiindcă aceste mari calități duhovnicești sunt nemăsurat mai înalte decât toate atributele exterioare ale puterii și stăpânirii.

Împărăția lui Hristos nu este din această lume și slava Lui trebuia să fie de alt fel – mai presus de lume, dumnezeiască. Și El a dobândit această slavă prin smerita Sa intrare în Ierusalim. Ședea pe asin ținându-și capul nu ridicat cu semeție, ci adânc plecat, și înrourând sfinții Săi obraji cu râuri de lacrimi. **El S-a descoperit poporului israelit ca Mesia smerit și pătimitor, liniștit și blând, Care trestia frântă nu o va zdrobi și feștila ce fumegă nu o va stinge (Is. 42, 3).**

Pentru ce plângea? Aflăm din propriile Lui cuvinte: “Ierusalime, Ierusalime! Dacă ai fi cunoscut și tu în ziua aceasta cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi” (Lc. 19, 41-42)’

O, dacă ai fi priceput că Eu sunt Mesia, Care a venit să te mântuiască, că Eu sunt împăratul tău – nu pământesc, ci ceresc! Domnul știa ce va trebui să îndure poporul, care avea să se lepede de El. Știa că vor veni oștile romane și vor împresura Ierusalimul, că îl vor supune grozăviilor de nedescris ale asediului, că cetatea va fi nimicită, încât nu va mai rămâne din el piatră peste piatră, și că templul va suferi aceeași

soartă. O, dacă Ierusalimul ar fi știut că slujește mântuirii lui! **Se întâmplă ca omul să meargă pe o cale greșită, iar milostivirea lui Dumnezeu să îl oprească printr-un cutremur adus de nenorocire sau boală, prin care îi spune: "Dacă ai fi cunoscut și tu în ziua aceasta cele ce sunt spre pacea ta!"** Cu fiecare dintre noi se întâmplă că Domnul stă la ușa inimii noastre și bate încetitor, așteptând să l se deschidă și să l se dea drumul înăuntru, bate ca un sărac la ușa noastră.

Așadar, poporul sălta ținând în mâini ramuri de finic, strigând: "Osana întru cei de sus! Bine este cuvântat Cel Ce vine întru numele Domnului!", așternându-și hainele sub copitele asinului. Copii strigau, înălțând laudă lui Dumnezeu. Este limpede că fiecare, văzând cele ce se petreceau, trebuia să-și amintească de spusele prorocului Zaharia: "Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci iată, Împăratul tău vine la tine drept și biruitor, smerit și călare pe asin, pe fiul celei de sub jug" (Zah. 9, 9). Și totuși, **cărturarii, fariseii și arhieriei**, care știau această proroocie, sufereau și cârteau, iar în cele din urmă, nemaiputând răbda, l-au zis Domnului: "Ceartă-i, Tu nu auzi ce zic?" Iisus le-a răspuns: "Au niciodată n-ați citit că <din gura pruncilor și a celor ce sug ți-ai pregătit laudă>? Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga" (Mt. 21, 16; Lc. 19, 39-40).

De ce-L urau pe Domnul Iisus? De ce L-au răstignit? Am spus deja: fiindcă îl socoteau călcător al legii lui Moise, sau, mai bine zis, al literei legii. Legea lui Moise era pentru ei adevărul indiscutabil, absolut și sfânt, însă pur exterior, fiindcă erau străini de duhul ei, închinându-se literei, și oricine încălca litera era în ochii lor cel mai mare nelegiuit.

Ei erau nemulțumiți de faptul că Domnul Iisus Hristos vindeca bolnavi în zi de sâmbătă. Ce pervertire a inimii omenești! În loc să-L proslăvească plini de cutremur pe Dumnezeu, Care face asemenea minuni, ei se umpleau de răutate cruntă! Ei nu înțelegeau că Domnul n-a venit ca să o strice, ci ca s-o împlinească, adică să o desă-vârșească, nu înțelegeau că El este Domnul sâmbetei. Ei nu înțelegeau că învățătura Lui nu numai că nu calcă legea lui Moise, ci o înalță nemăsurat. Nu i-a mișcat nici minunea cu totul neobișnuită a învierii lui Lazăr cel mort de patru zile. **Despre ei a prezis marele proroc Isaia: "S-a îngroșat inima poporului acestuia, și cu urechile sale greu au auzit și ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă, și să se întoarcă, și să-i vindec pe ei" (Is. 6, 10).** Asupra lor s-au împlinit cuvintele apostolului Pavel: "litera ucide, iar duhul face viu" (2 Cor. 3, 6). **Vrăjmașii lui Hristos au pierit, fiindcă au fost slujitori ai literei care ucide, în timp ce pe noi ne-am învrednicit să fim slujitori ai Legământului celui Nou, nu ai literei, ci ai Duhului. Deci, să luăm aminte cu sârguință la acest lucru. Amin.**

Sursa: **Sfântul Luca al Crimeei**, *La portile Postului Mare. Predici la Triod*, Editura Biserica Ortodoxă, București, 2004

Vitamine duhovnicești

**Ceea ce ne împiedică să devenim mai buni este
chiar dorința de a părea mai buni**

Există lucruri irecuperabile. Oamenii sunt recuperabili întotdeauna. Atunci când cineva face o greșeală, de obicei o face din neștire. Greșelile făcute în urma unui conflict de conștiință, nasc un lanț nesfârșit de alte greșeli, care sfârșesc într-o înfrângere totală. Cea mai mare greșeală nu e prima, ci a doua, pentru că ea o întărește pe prima și devine ușa tuturor greșelilor care vor urma.

Greșelile nu se repară. Orice încercare de a repara o greșeală se aseamănă cu încercarea unui copil de a șterge o pată mică de cerneală de pe o foaie albă: până la urmă el face o gaură murdară în hârtie. De altfel, o pată mică de cerneală nu ne împiedică să citim o scrisoare, iar alteori ea poate părea plină de farmec și autenticitate.

Am cunoscut oameni care și-au irosit viața în strădania de a repara o greșeală de tinerețe. A repara, pentru mulți dintre ei, a însemnat a ascunde. Ei au reușit să ascundă atât de bine greșeala tinereții lor, încât au ajuns să o uite cu totul. Un lucru nu l-au putut uita: sentimentul vinovăției. Acest sentiment, care este cel mai greu de pe pământ, i-a făcut să urască acea faptă ca pe distrugătorul vieții lor. Dar fapta nu mai era în ei, pentru că ei au ascuns-o. Acum fapta era în ceilalți. Așa au ajuns să urască oamenii, să urască viața, să urască și să se ascundă.

Atunci când Dumnezeu a întrebat-o pe Eva dacă a mâncat din pom, Eva a dat vina pe șarpe. Adam a mers și mai departe: el a dat vina pe Eva, dar nu oricum, ci zicând: "femeia pe care Tu mi-ai dat-o m-a îndemnat", adică l-a învinuit pe Dumnezeu de faptul că i-a strecurat un intrus care l-a făcut să nu fie la fel de bun și de corect ca întotdeauna.

Până la urmă, ceea ce ne împiedică să devenim mai buni este chiar dorința de a părea mai buni. A părea – iată începutul minciunii.

"Oricine dorește să-și scape sufletul său, îl va pierde și oricine se va lepăda de sine, va trăi", a zis Hristos. Oricine ține la bunul său nume mai mult decât la adevăr, își va pierde și numele și sufletul, iar cine își va recunoaște vina, va avea un nou prilej de a o lua de la început. **Ce altceva mai vrednic de admirație este pe pământ, decât omul care nu se teme să o ia de la început? Tot așa, nu este nimic mai jalnic decât omul care adună pământ în jurul greșelilor sale, fără ca măcar să bage de seamă că se îngroapă și el laolaltă cu ele.**

Sursa: Pr. Savatie Baștovoi, rucodelie.ro